

Arrest

nr. 317 812 van 2 december 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 juni 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 juli 2022 om internationale bescherming. Op 28 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Golahi, in het district Shinwar, in de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U hebt twee broers en vier zussen. U woonde samen met de twee broers van uw

vader en hun gezinnen waaronder uw neven S(...) en N(...). U ging naar school tot de zesde graad. In 2018 trouwde u met A(...). Jullie kregen in 2019 samen een zoon genaamd S(...).

Uw broer R(...) (CGVS: (...)) begon te werken voor de nationale politie in 2010. In 2012 à 2013 werd uw neef M(...) A(...) door de taliban vermoord. Ook werd de deur van jullie huis door de taliban in brand gestoken. In 2014 begon uw broer R(...) dreig telefoons van de taliban te krijgen. In datzelfde jaar werd uw neef N(...), die eveneens werkzaam was bij de politie, doodgeschoten door de taliban tijdens zijn verlof. Ook ontvingen jullie in totaal zo'n zeven à acht dreigbrieven van de taliban. R(...) verliet Afghanistan begin september 2015 en bereikte België op 1 november 2015. Hij diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2015. Op 19 juli 2016 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend omwille van zijn werk als politieagent en zijn persoonlijke situatie.

In 2019 sloot uw andere broer E(...) zich aan bij de nationale politie in Kandahar. Na zo'n acht maanden werd hij opgepakt/ontvoerd door de taliban omwille van zijn werk bij de overheid en omdat hij bij de presidentsverkiezingen voor Ashraf Ghani had gestemd. Na twee maanden vasthouding werd hij bevrijd door de overheid. Hij verbleef hierna lange tijd in het ziekenhuis aangezien de taliban hem hadden verwond met een mes aan zijn wijsvinger. Na zo'n zes of zeven maanden keerde hij terug naar zijn job. Hij was niet in staat om die nog uit te voeren, maar bleef wel in het districtshuis.

Toen u zo'n 14 à 15 jaar oud was besloot u te stoppen met school. U werd namelijk geregeld lastiggevalen door de taliban op uw weg van en naar school. Na zo'n zeven à acht maanden thuis te blijven, besloot u naar het districtshuis te gaan en te vragen voor een job. U kreeg een job als kok in een controlepost van de lokale politie dichtbij de bazaar. U werd hiervoor lange tijd niet betaald en deed dit om op een veilige plek te kunnen verblijven. Toen u volwassen werd betaalde de commandant uw salaris uit eigen zak. Na zo'n vier maanden werd u officieel aangeworven en kreeg u documenten zoals een badge en certificaten. Tien à vijftien dagen hierna was u in de bazaar toen mensen op motorfietsen op u begonnen te schieten.

U verliet Afghanistan op 15 mei 2021 samen met uw neef S(...) (geen CGVS of OV nummer gevonden of opgegeven), een militair. Hij kon eerder naar België komen en kreeg er volgens uw verklaringen de vluchtelingenstatus. U bereikte België op 30 juni 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 juli 2022. U vernam sinds de machtsvername niets meer van uw broer E(...). Uw ouders werden nog zo'n twee à drie keer lastiggevalen door de taliban. Ze zeiden telkens tegen uw vader dat hij zijn zonen moest vinden. Zo'n vijf à zes maanden na de val van de overheid deed de taliban een inval op uw huis. Ze namen hierbij documenten mee. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw paspoort, uw bankkaart, een werkbadge, drie werkcertificaten, foto's van u in uw werkomgeving, de taskara van N(...), werkdocumenten – een certificaat, badge en bankkaart – van S(...), werkdocumenten – een certificaat en badge – van N(...), werkdocumenten – een certificaat en badge – van R(...), en verschillende foto's van uw broer en neven tijdens hun werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoede heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit. Zo verklaarde u in Oostenrijk de naam N(...) H(...) D(...) te dragen en geboren te zijn op (...) 2004 (zie Dublin-antwoord Oostenrijk; blauwe map). In Bulgarije verklaarde u dan weer N(...) H(...) te heten en geboren te zijn op (...) 1997 (zie Dublin-antwoord Bulgarije; blauwe map). Eenmaal in België verklaarde u N(...) H(...) A(...) te heten en geboren te zijn op (...) 2001. Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, zei u gedwongen geweest te zijn om daar zoiets te vertellen, uit angst

voor deportatie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 12.01.2024 (verder NPO), p.4). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa coherente verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

In casu dient verder opgemerkt dat u uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt.

Zo kan er ten eerste geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw werk als kok bij de lokale politie. Uw verklaringen hierover bleken weinig consistent. Wanneer u werd gevraagd te vertellen over de redenen van uw vertrek, verklaarde u als kok te hebben gewerkt in een controlepost (NPO, p.10). Na vier maanden werd u officieel aangeworven en kreeg u documenten. Tien à vijftien dagen later was u in de bazaar toen er mensen op motorfietsen kogels op u afvuurden. U verliet kort hierna het land (ibid.). Wat later vertelde u dan weer tot uw 14 à 15 jaar naar school geweest te zijn, zo'n zeven à acht maanden thuis te hebben gezeten en dan te zijn begonnen werken als kok (ibid.). Er dient opgemerkt dat deze verklaring niet strookt met uw verklaring dat u vierenhalf maanden hebt gewerkt alvorens u bent aangevallen. Wanneer u dan nog wat later werd gevraagd wanneer u precies gestart bent met uw job als kok, antwoordde u dat u minderjarig was toen u begon te werken als kok (NPO, p.15). Gevraagd hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan dit dan was, antwoordde u in 2018 of 2019 te zijn begonnen met werken (ibid.). Gevraagd hoelang u dan hebt gewerkt als kok, antwoordde u ongeveer drie à drieënhalf jaar. Hierover doorgevraagd, zei u dat u minderjarig was toen u startte met de job en dat wanneer u volwassen werd, de commandant u vertelde dat u officieel de job zou krijgen (ibid.). Geconfronteerd met het feit dat u eerder zei na vier maanden officieel te zijn aangeworven en dan de documenten kreeg en tien à vijftien dagen later werd aangevallen, antwoordde u al een lange tijd bij hen geweest te zijn voor u de officiële job kreeg en heel jong geweest te zijn toen u begon (ibid.). Het is opvallend dat u aan de ene kant verklaart erg jong geweest te zijn, u zei namelijk 14 à 15 jaar geweest te zijn toen u stopte met school en na zo'n zeven à acht maanden te zijn beginnen werken, maar dan aan de andere kant verklaart te zijn begonnen in 2018 à 2019 of zo'n drie tot drieënhalf jaar voor uw vertrek, toen u zo'n 17 à 18 jaar oud was (NPO, p.10 en NPO, p.15). Ook opmerkelijk is dat u verklaarde officieel de job te hebben gekregen zodra u volwassen werd en u kort hierna werd beschoten (ibid.). Volgens uw verklaringen bent u geboren in 2001 en vertrok u op 15 mei 2021, dat u dus net volwassen was bij uw vertrek is weinig geloofwaardig.

Ook dient nog opgemerkt dat u in eerste instantie expliciet verklaarde dat u zelf reeds in de controlepost werkzaam was toen de taliban de deur van uw huis in brand staken (NPO, p. 19). Volgens uw daaropvolgende verklaringen vond het incident echter plaats wanneer R(...) nog in Afghanistan verbleef, wat betekent dat dit voorval moet gebeurd zijn voor september 2015 (NPO, p.19). Ook uit de verklaringen van uw broer blijkt dat dit incident kort voor zijn vertrek plaatsvond (zie blauwe map; notities persoonlijk onderhoud CGVS broer d.d. 12.07.2016 (verder NPO broer), p.21-23). Geconfronteerd met het feit dat uw broer al bijna negen jaar uit Afghanistan is vertrokken en dit dus niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen, antwoordde u dat u toen wel bij de controlepost 'was', maar niet officieel (NPO, p.19). Er dient geconcludeerd te worden dat u zeer inconsistente verklaringen aflegde omtrent kernaspecten van uw tewerkstelling zoals de start en de duur. Ook dient er op gewezen te worden dat u initieel verklaarde vier maanden te hebben gewerkt alvorens u officieel werd aangeworven en u kort erna, tien à vijftien dagen later, het land verliet. Dat u dan later plots verklaart er drie à drieënhalf jaar te hebben gewerkt en dit nog wat later nogmaals aanpast en verklaart dat u er al werkte sinds 2014-2015, toen u dus 13 à 14 jaar oud was, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Ook dient nog opgemerkt dat uw broer R(...) niets over uw tewerkstelling bij de overheid vertelde tijdens zijn interview op het CGVS in juli 2016 (NPO broer, p.1-28). Hij vermeldde enkel dat u ten tijde van het interview naar school ging (NPO broer, p.6). Het geheel aan bovenstaande vaststellingen zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk als kok sterk op de helling.

Verder legde u inconsistente verklaringen af omtrent de controleposten in uw regio. Zo werd u in het begin gevraagd te vertellen over de overheidsaanwezigheid in uw regio. U zei hierover dat de overheid enkel macht hadden in het districtshuis en dit altijd zo was (NPO, p.7). Gevraagd hoe de overheid dan macht had in het districtshuis, legde u uit dat ze meestal daar verbleven en er één jaar voor de val van de overheid enkele controleposten werden gemaakt op bepaalde wegen, zoals Khakhi Kandej, Ukda Ugundei, Cheicho en Zakhil (NPO, p.8). Wanneer u dan werd gevraagd te bevestigen dat er in uw dichte omgeving enkel overheid in het districtshuis aanwezig was, antwoordde u instemmend (ibid.). Het is dan ook opvallend dat u wat later verklaarde dat de controlepost waar u werkte zich boven het districtshuis op de weg naar uw dorp, Golahi, bevond (NPO, p.16). Gevraagd waarom u dit daarmee niet vermeld had, antwoordde u naast de kwestie en zei u dat dit dichterbij de bazaar was (ibid.). De vaststelling dat u eerst stellig verklaarde dat er geen overheidsaanwezigheid was in uw regio, enkel in het districtshuis, om dan later te vertellen dat u lange tijd werkte in een controlepost op de weg tussen de bazaar en uw dorp doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk.

Daarenboven legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw collega's. Zo vertelde u in het begin van het persoonlijk onderhoud dat u documenten had ontvangen van B(...) G(...), een vriend en collega waarmee u samenwerkte (NPO, p.3). Wanneer u wat later vragen werden gesteld omtrent uw collega's, legde u uit dat er zeven personen in de controlepost werkten (NPO, p.17). U nam er een door u voorgelegde groepsfoto bij (stuk 5/1, zie groene map) en vernoemde S(...), uw commandant, drie van uw collega's R(...), S(...) en K(...), en uzelf. Over vier anderen zei u dat ze vrienden van de commandant waren en ze van ergens anders waren (ibid.). Wanneer er dan wat later werd gevraagd waarom B(...) G(...) niet op de foto staat, zei u plots dat hij er wel op staat en duidde u hem aan (NPO, p.18). Gevraagd waarom u dat daarnet dan niet zei, antwoordde u hem wel te hebben vermeld (ibid.). Door zonder meer te ontkennen hem niet te hebben vermeld, slaagt u er niet in om deze vastgestelde inconsistentie op te heffen. Het is dan ook zeer opvallend dat u uw goede vriend en collega B(...) G(...) niet vermeldde wanneer u gevraagd werd over uw collega's en de personen op de foto. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat betreft de groepsfoto dient nog opgemerkt dat deze overigens duidelijk bewerkt blijkt te zijn. Door een groot verschil in lichtinval en plaatsing van het gezicht op de foto, wordt opgemerkt dat deze foto vervalst is. Door een frauduleuze foto voor te leggen worden uw verklaringen omtrent uw werk als kok in een controlepost op ernstige wijze aangetast. Hieruit blijkt namelijk dat u op intentionele wijze heeft getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden, wat uw gehele geloofwaardigheid verder onderuit haalt. Wat betreft de andere foto (stuk 5/2, zie groene map) dient opgemerkt dat op basis van deze foto op geen enkele manier kan worden vastgesteld dat u gewerkt hebt met de lokale politie. Op de foto staan met iemand van de overheid zegt namelijk niets over uw eigen tewerkstelling. Bovendien kan aan privé-foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Verder dient nog opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u werkzoekende was toen u gevraagd werd naar uw beroep in uw land van herkomst (zie verklaring DVZ, vraag 12). U voegde weliswaar toe dat u door de lokale politie gerekruteerd was, maar dat dit door een aanval op u niet doorging (ibid.), hetgeen strijdig is met uw eerdere verklaringen over uw werkzaamheden. Hiermee geconfronteerd op het CGVS, zei u dat dit klopt omdat de commandant de kaarten voor u had laten maken en u hierna werd beschoten en bent vertrokken (NPO, p.15). Gewezen op het feit dat u op het CGVS verklaarde drie jaar te hebben gewerkt als kok voor de lokale politie en het dus niet logisch is om te stellen dat u werkzoekende was in Afghanistan en dat uw aanwerving door de lokale politie niet is doorgegaan, zei u dat u niet officieel bent begonnen als lid van de lokale politie maar dat u daarvoor wel kok bij hen was (NPO, p.16). Dat u bij de DVZ niet aangaf lange tijd als kok te hebben gewerkt in een controlepost van de lokale politie doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Voorts is het zeer opvallend dat u een badge voorlegt uitgevaardigd op 10/12/1400, omgerekend 1 maart 2022 (Stuk 2, zie groene map). U had toen niet alleen al zo'n tien maanden Afghanistan verlaten, ook was de overheid al bijna zeven maanden omvergeworpen. Hiermee geconfronteerd, zei u simpelweg dat de commandant dit voor u had aangemaakt en u zo'n zaken niet kent (NPO, p.20). De vaststelling dat u een badge voorlegt waarvan de datum niet strookt met uw verhaal doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk bij de lokale politie. Verder legde u ook nog werkcertificaten voor. Zo valt er te lezen dat u in 2019, tussen 21/02/1398 – 20/08/1398 (omgerekend 11 mei 2019 en 11 november 2019), een opleiding van zes maanden tot lokale politie hebt gevolgd en met succes hebt afgerond (stuk 4/1, zie groene map). Op een tweede certificaat staat dan weer dat u de vierweekse politiecursus – opvallend genoeg gehouden in exact dezelfde periode die vermeld wordt op het eerste certificaat – hebt afgerond (stuk 4/3, zie groene map). Bovendien dient aangestipt dat het zeer opmerkelijk is dat zowel op uw werkbadge als de werkcertificaten steeds vermeld wordt dat u werkte als of een opleiding volgde tot lokale politie – en dus niet als kok – en u een bijdrage hebt geleverd tot de veiligheid van de regio. Dat u werkdocumenten voorlegt die onderling en inhoudelijk weinig steek houden doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk. Ook zei u zelf geen opleiding te hebben gevolgd, het is dan ook zeer opvallend dat u twee opleidingscertificaten voorlegt (NPO, p.10). Hiermee geconfronteerd, zei u opnieuw dat de commandant deze voor u aanmaakte en u niet weet wat hij gezegd heeft aan de mensen die dat certificaat hebben ingevuld (NPO, p.10). Het is weinig geloofwaardig dat u van uw politiecommandant certificaten zou hebben gekregen zonder dat deze zouden stroken met de door u uitgevoerde activiteiten. Ook is uw gebrekkige kennis omtrent de documenten die u zelf voorlegt opvallend te noemen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij de inhoud van voorgelegde belangrijke documenten uitvoerig kan toelichten. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk als kok bij de Afghaanse lokale politie (ALP) sterk op de helling.

Wat betreft uw werkdocumenten – uw bankkaart, een werkbadge, drie werkcertificaten en twee foto's – dient nog opgemerkt dat deze enkel uw verklaringen kunnen ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is ((zie de COI

Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u tewerkgesteld was als kok bij de lokale politie. Logischerwijs kan er ook niet gelooft worden dat u door mensen op motorfietsen werd beschoten ten gevolge van uw job. Desalniettemin dient opgemerkt dat u hierover wederom ongeloofwaardige verklaringen aflegde.

Zo is het geenszins aannemelijk dat de taliban pas op de hoogte waren van uw werk bij de ALP zodra u officiële documenten ontvangen had. Hierover verklaarde u dat uw commandant documenten voor u maakte en u vanaf dan officieel voor hen begon te werken. De taliban zijn dit dan te weten gekomen en daarom hebben ze u tien à vijftien dagen later beschoten (NPO, p.16). Gevraagd hoe de taliban plots wel op de hoogte waren van uw tewerkstelling wanneer u officieel werd aangenomen, maar ervoor niet, antwoordde u dat andere 'mensen' u hebben verklikt en tegen de taliban hebben gezegd dat u vaak heen en weer naar de controlepost ging (ibid.). Gevraagd waarom dat voordien dan niet gebeurde – u werkte er al zo'n drie jaar –, antwoordde u dat de controlepost zich naast de weg bevond en hier geen taliban zijn maar wel andere jongens. Gewezen op het feit dat dit geen antwoord op de vraag is, herhaalde u dat iemand u heeft verklikt aan de taliban (ibid.). Er dient opgemerkt dat het geenszins logisch is dat 'mensen' plots – nadat u officieel werd aangenomen – ontdekten dat u vaak heen en weer ging naar de controlepost, terwijl u dit al minstens drie tot drieënhalve jaar deed. Uw verklaringen hierover hebben niet kunnen overtuigen.

Verder kan er niet gelooft worden dat uw broer E(...) actief was bij de politie en dat hij vermist is geraakt na de machtsvername. Zo is het zeer opvallend dat u hier niets over hebt gezegd bij de DVZ. Daar vertelde u dat uw neef S(...), uw broer R(...) en uzelf voor de overheid hebben gewerkt en dit voor problemen heeft gezorgd met de taliban (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u een opsomming maakt van familieleden die voor de overheid hebben gewerkt, maar uw broer E(...) dan niet vermeldt, is zeer opvallend. Ook legde u op de DVZ werkdocumenten neer van R(...) en uw neef, maar niet van E(...). Hiermee geconfronteerd op het CGVS, antwoordde u tweemaal niet op de vraag (NPO, p.11). Toen het u een derde keer werd gevraagd, zei u dit wel op de DVZ te hebben gezegd (ibid.). Door zonder meer te ontkennen dat u dit bij de DVZ had verklaard, slaagt u er evenwel niet in om deze vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of u de tolk goed had verstaan en of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen. U stemde bij beide vragen in (NPO, p.3). Dat u vervolgens, nadat u werd gewezen op inconsistenties in uw verschillende verklaringen, simpelweg ontkende dat u de hierboven aangehaalde verklaring op de DVZ had afgelegd, kan dan ook niet worden aanvaard.

Ook uw verklaringen omtrent de inhoud van de job van E(...) overtuigden niet. Zo kon u enkel zeggen dat hij bij de politie in Kandahar werkte (NPO, p.12). Gevraagd waar in Kandahar hij werkte, antwoordde u kortweg "provincie Kandahar". Gevraagd waar precies in de provincie, zei u dit niet te weten (NPO, p.13). Ook over zijn taken was u erg kort. U zei namelijk enkel dat hij in een controlepost werkte en de weg beveiligde (ibid.). Gevraagd of hij ooit heeft verteld hoe hij dat dan precies moest doen, zei u van niet (ibid.). Gevraagd of hij ooit over incidenten die hij meemaakte heeft verteld, zei u ook van niet (NPO, p.14). Dat u over de activiteiten van uw broer op zijn werkplek niet in het minst concrete verklaringen kan afleggen en u ook over andere aspecten van zijn job uitermate vaag en oppervlakkig blijft doet concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen hierover.

Voorts dient er gewezen te worden op inconsistenties tussen uw verklaringen op het CGVS en die van uw broer R(...). Zo verklaarde u dat de taliban zo'n zeven à acht brieven hadden gestuurd voor het vertrek van uw broer. Hierin stond dat de zonen van uw vader moesten stoppen met hun jobs voor de overheid (NPO, p.19-20). Gevraagd over welke zonen dit dan ging, verwees u naar E(...), R(...) en ook uw neef S(...) (NPO, p.20). Volgens uw verklaringen zou uw broer E(...) dus toen al, rond 2015, bij de overheid hebben gewerkt. Dit komt niet overeen met de verklaringen van uw broer R(...). Hij werd namelijk gevraagd naar het beroep van zijn oudste broer, E(...), en verklaarde hierover dat hij metser was (NPO broer p.6). De vaststelling dat uw broer in juli 2016 verklaarde dat E(...) metser van beroep is, terwijl u verklaart dat hij rond 2015 in de brieven van de taliban werd vernoemd als werkende bij de overheid doet opnieuw sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat uw broer stellig verklaarde nooit schriftelijke dreigingen te hebben ontvangen (NPO broer, p.24). Dat u dan verklaart dat de taliban zeven à acht brieven hebben gestuurd is dan ook opmerkelijk.

Daarenboven maakt u niet aannemelijk dat E(...) vermist geraakte na de machtsovername. Zo is het ten eerste zeer opvallend dat u bij uw eerste interview op de DVZ op 1 september 2022 aangaf dat uw broer op dat moment in Golahi verbleef (zie verklaring DVZ, vraag 19). Op uw tweede interview op de DVZ, zo'n vier maanden later, verklaarde u plots dat hij sinds de machtsovername verdwenen was (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). De vaststelling dat u hierover wisselende verklaringen aflegde doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beschreven relaas.

Wat betreft de tewerkstelling bij de politie van uw broer R(...) en zijn hiermee gepaarde problemen, alsook de tewerkstelling van uw neef S(...) bij het leger, dient opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uw broer R(...) (CG (...)) kreeg in juli 2016 de vluchtelingenstatus toegekend omwille van zijn geloofwaardig bevonden profiel en persoonlijke situatie. Uw neef S(...) (geen CG nummer) kreeg volgens uw verklaringen eveneens de vluchtelingenstatus toegekend, maar werd niet teruggevonden in de database van het CGVS. U bezorgde het CGVS evenmin een geldig CG, OV of DV-nummer.

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van vroegere leden van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Bovendien verklaarde uw broer R(...) op het CGVS dat hij geregeld contact had met jullie broer E(...) en hij in deze gesprekken vroeg hoe de situatie daar was (NPO broer, p.8). E(...) vertelde uw broer dat alles goed met jullie ging (ibid.). Verder verklaarde R(...) stellig dat u en uw familie werden bedreigd en gevisieerd omwille van zijn job voor de overheid en dat de situatie destijds veranderd was aangezien hij er niet meer was (NPO broer, p.25). Hij voegde hier nog aan toe dat doordat hij vertrokken was en gestopt was met de job, de zaak daarmee opgelost was en jullie met rust werden gelaten (ibid.). U maakt dus niet aannemelijk dat u in Afghanistan problemen zou kennen omwille van het werk van uw broer of neef. Hierboven werd reeds uitgebreid aangetoond dat u uw persoonlijke problemen met de taliban niet geloofwaardig maakt.

Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Hierboven werd reeds aangetoond dat u niet aannemelijk maakte dat uw broer E(...) na de machtsovername verdwenen is. Ook legde u inconsistente verklaringen af over de vervolgingsfeiten jegens de rest van uw familie. Zo zei u in het begin van het interview op het CGVS dat de taliban vijf à zes maanden na de val van de overheid een inval in uw huis hadden gepleegd en hierbij documenten hadden meegenomen (NPO, p.3). Wanneer er op het einde van het interview vragen werden gesteld omtrent de feiten die zich na uw vertrek hebben afgespeeld, legde u uit dat de taliban twee à drie keer naar uw huis zijn gegaan en vragen stelden omtrent u en uw broers (NPO, p.21). Gevraagd wanneer de laatste keer was, antwoordde u dat dat drie maanden na de val van de overheid was (ibid.). Dat u op dat moment niet vermeldt dat de taliban nog een inval hebben gepleegd vijf à zes maanden na de machtsovername is zeer opvallend. Uw verklaringen hierover getuigen van weinig consistentie. Er kan dan ook geen geloof aan gehecht worden. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Uit al het voorgaande blijkt dat u uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming, uw broer R(...) (CG (...)), geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening

gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw taskara, uw paspoort en de taskara van uw neef N(...) bevatten enkel jullie identiteitsgegevens, iets wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing. De werkdocumenten van uw neven S(...) en N(...) en van uw broer R(...) en de foto's van uw broer en neven tijdens hun werk, bevatten louter informatie over hun werkzaamheden, hetgeen niet meteen ter discussie staat in deze beslissing.

Uw werkdocumenten werden reeds hierboven besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf,

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments\(europa.eu\)](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments(europa.eu).pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in

Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, [2024_02 EUAA COI Query Response Q13 Afghanistan Major legislative security related and humanitarian developments](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf), (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop

mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“II. 1.1. (...) Verwerende partij verwijt eerstens aan verzoekende partij dat zij doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over haar identiteit:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij is tijdens het groot onderhoud eerlijk geweest dat zij incorrecte identiteitsgegevens heeft opgegeven in andere landen:

p. 4 CGVS

(...)

Echter, zij heeft dit gedaan omdat zij naar België wou komen omdat haar broer zich ook hier bevindt en zij met haar eigen neef S(...) samen is meegereisd naar hier. Zij dacht dat indien zij haar ware persoonlijk informatie zou opgeven, zij nooit zou kunnen doorreizen:

p. 5 CGVS

(...)

p. 6 CGVS

(...)

In België heeft verzoekende partij haar ware identiteit gedeeld en ook haar originele taskara voorgelegd: p. 3 CGVS

(...)

Verzoekende partij heeft dit aldus gedaan enkel om zich te kunnen vervoegen bij haar broer en niet met de slechte intentie om de asielinstanties te misleiden zoals verwerende partij insinueert.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoekende partij geen aannemelijke verklaringen heeft afgelegd over haar werk als kok bij de lokale politie:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat data van summier belang zijn in Afghanistan en zij nooit gelet heeft op de precieze startdatum als kok. Zij heeft enkel een schatting proberen maken van de periodes, maar kan dit niet met zekerheid vaststellen. Verzoekende partij is enkel zeker over het feit dat zij als minderjarige is begonnen als kok bij de controlepost:

(...)

II.1.3. Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt niet wat er is fout gelopen, maar toen de Taliban aan de deur stond, ging verzoekende partij nog naar school en was zij nog niet werkzaam als kok:

p. 19 CGVS

(...)

II.1.4. Verwerende partij haalt voorts een aantal tegenstellingen aan en meent dat de voorgelegde documenten vervalst zijn:

[citaat uit de bestreden beslissing]

(...)

Verzoekende partij merkt op dat er wellicht verwarring is ontstaan tussen haar werk als kok en als “officieel” lid van de lokale politie. Immers, zij heeft toen zij nog minderjarig was, als kok gewerkt bij de lokale politie en omdat de commandant niet meer kon betalen heeft zij verzoekende partij officieel als lid van de lokale politie aangeworven opdat hij verzoekende partij via de overheid zou kunnen uitbetalen. Echter, verzoekende partij heeft enkel als kok gewerkt in de controlepost:

pp. 17-18 CGVS

(...)

In dit kader merkt verzoekende partij op dat de organisatie van Afghaanse overheidsinstellingen en zeker de Afghaanse lokale politie niet te vergelijken is met instellingen in België. Immers, in Afghanistan zijn ze minder nauwlettend op de datum en lopen de zaken minder officieel. Verzoekende partij heeft eerlijk verklaard dat zij zelf nooit als lid van de lokale politie heeft gewerkt, maar heeft wel op aannemelijke manier uitgelegd hoe zij haar werk als kok uitvoerde:

p. 15 CGVS

(...)

p. 17 CGVS

Verzoekende partij weet oprecht niet waarom de datum niet klopt op de officiële documenten en vermoedt dat omdat zij in de praktijk niet echt werd aangenomen om als politieagent te werken, haar commandant niet veel aandacht heeft geschonken aan de details op de certificaten bestemd voor verzoekende partij. II.1.5. Tot slot stelt verwerende partij dat – zelfs gezien het erkend profiel van de broer van verzoekende partij als lid bij de voormalige overheid – zij niet zou hebben aangetoond dat zij gevaar zou lopen hierdoor:

[citaat uit de bestreden beslissing]

(...)

Verzoekende partij benadrukt dat verwerende partij wel erkent dat de broer R(...) bij de overheid heeft gewerkt en verzoekende partij verwijst in dit kader naar het rapport van de EUAA van 2023 dat het volgende laat gelden (eigen vetjes):

“(...)”

Uit de voorgaande informatie blijkt duidelijk dat de (familie)leden van voormalige leden van het Afghaanse leger/mensen die voor de vorige overheid hebben gewerkt weldegelijk een groot risico lopen in Afghanistan.

Ook merkt verzoekende partij op dat de Taliban nog altijd mensen vermoorden van voormalige overheidspersoneel, viseert en vermoord:

“(...)”

Gelet op al het voorgaande, kan een risico op vervolging omwille van haar werkzaamheden en de werkzaamheden van haar broers niet ontkend worden.”

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal bijzonder onredelijk en onzorgvuldig tewerk is gegaan en dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker meent dat *in casu* tevens het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Verzoeker meent dat de situatie in Afghanistan sinds 2021 drastisch is veranderd. Verzoeker merkt op dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie over heel Afghanistan grondig is gewijzigd sinds de machtsovername door de taliban. Verzoeker voert aan dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. De grove mensenrechtenschendingen worden bewerkstelligd doordat de taliban een enorm strikte interpretatie van de sharia hanteren, wat resulteert in straffen die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn, aldus verzoeker.

Verzoeker verwijst voorts naar, en citeert uit, verschillende rapporten en artikels waaruit de problematische situatie van ‘verwesterde’ Afghanen blijkt, met name: Nansen-nota 3-22 *“Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer”*, Nansen-nota 3-21 *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021, *“Afghanistan COI Repository”* van Asyls van 19 februari 2022, *“Afghanistan: Events of 2022”* van Human Rights Watch, *“Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection”* van UNHCR van 6 november 2002, een niet nader genoemd rapport van Amnesty International, *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018 en *“Taliban denounces ‘deviant beliefs’, including satanic western and disbelieving ideologies”* van B. Roggio van 10 juni 2020. Verzoeker verwijst tevens naar, en citeert uit, het arrest van de Raad met nummer 245 004 van 27 november 2020, waarin de Raad volgens hem de vluchtelingenstatus toekende *“omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging”*.

Verzoeker betoogt dat hij al *“reeds bijna twee jaar”* in België verblijft en volledig verwesterd is. Volgens hem is hij volledig geïntegreerd en deelt hij enkel nog de westerse waarden. Hij meent dat dit in de huidige omstandigheden weldegelijk een belangrijk element uitmaakt dat de kans aanzienlijk vergroot om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Volgens verzoeker tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders, en wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij werpt op dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, al gebleken is dat dit gaat om loze beloftes. Het is duidelijk dat de taliban neigen terug te keren, dan wel reeds zijn teruggekeerd naar hun voormalig schrikbewind, aldus verzoeker. Verzoeker citeert in dit kader uit de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 en de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)”* van UNHCR van februari 2023. Hij gaat in op het beoogde rechtstelsel van de taliban, dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia en waarbij er straffen worden gehanteerd die wreed, onmenselijk en vernederend zijn. Verzoeker vervolgt dat *“noch het COI focus rapporten, noch de EASO*

Afghanistan Security Situation rapporten” bewijzen dat verwesterde Afghanen bij terugkeer naar Afghanistan een menswaardig leven kunnen leiden. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de onderzoeksperiode hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt dat er tot op heden geen duidelijk standpunt gekend is van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen, en citeert uit de voormelde bron van EUAA en de voormelde “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)*” van UNHCR van februari 2023. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal hem dwingt op goed geluk terug te keren en te hopen dat de taliban hem niet zullen viseren of straffen omwille van zijn vertrek naar het Westen. Tot slot meent verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met “*de alsmaar groeiende dreiging*” van de groepering *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en het huidig gevaar van ISKP minimaliseert door te stellen dat zij enkel gerichte aanvallen uitvoeren. In dit verband verwijst verzoeker naar het artikel “*Islamic State Khorasan Province is a Growing Threat in Afghanistan and Beyond*” van 29 april 2023 van The Diplomat en naar voormelde bron van Nansen.

Verzoeker verzoekt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en “*uiterst subsidiair*” om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 4 oktober 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een arrestatiebevel van 23 juni 2024 voegt dat zou zijn afgeleverd omdat hij in het verleden voor de lokale politie heeft gewerkt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban omdat verschillende van zijn familieleden en hijzelf voor de voormalige overheid gewerkt zouden hebben. In 2014 zou verzoekers broer R., die in 2010 voor de nationale politie was begonnen werken, dreig telefoons van de taliban beginnen krijgen zijn. Eveneens in 2014 zou verzoekers neef N., die ook werkzaam was bij de politie, doodgeschoten zijn door de taliban. Bovendien zou verzoekers familie zo'n zeven à acht dreigbrieven van de taliban ontvangen hebben. R. verliet Afghanistan in september 2015 en kreeg vervolgens in België de vluchtelingenstatus toegekend. In 2019 zou verzoekers andere broer E. zich bij de nationale politie aangesloten hebben. Na zo'n acht maanden zou E. opgepakt en ontvoerd zijn door de taliban, omwille van zijn werk en omwille van het feit dat hij op Ashraf Ghani gestemd zou hebben. Na twee maanden vastgehouden te zijn zou E. door de overheid bevrijd zijn. Hierna zou E. in het districtshuis verbleven hebben, maar sinds de machtsovername zou er geen spoor meer van E. te bekennen zijn. Verzoeker zou toen hij zo'n veertien à vijftien jaar oud was gestopt zijn met school omdat hij geregeld

lastiggevallen zou zijn door de taliban op weg naar school. Na zeven à acht maanden thuisgebleven te zijn, zou verzoeker aan het werk gegaan zijn als kok in een controlepost van de lokale politie. Tien à vijftien dagen na zijn officiële aanwerving zou verzoeker door mensen op motorfietsen beschoten zijn. Naar aanleiding van dit incident zou verzoeker Afghanistan in mei 2021 samen met zijn neef S. verlaten hebben. Na zijn vertrek uit Afghanistan zouden verzoekers ouders nog zo'n twee à drie keer lastiggevallen zijn door de taliban met de boodschap dat zijn vader zijn zonen moest vinden. Tevens zouden de taliban een inval gedaan hebben op verzoekers huis waarbij zij documenten meenamen. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door de taliban.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet aannemelijk maakt.

Vooreerst motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing goede gronden als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit. Zo verklaarde u in Oostenrijk de naam N(...) H(...) D(...) te dragen en geboren te zijn op (...) 2004 (zie Dublin-antwoord Oostenrijk; blauwe map). In Bulgarije verklaarde u dan weer N(...) H(...) te heten en geboren te zijn op (...) 1997 (zie Dublin-antwoord Bulgarije; blauwe map). Eenmaal in België verklaarde u N(...) H(...) A(...) te heten en geboren te zijn op (...) 2001. Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, zei u gedwongen geweest te zijn om daar zoiets te vertellen, uit angst voor deportatie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 12.01.2024 (verder NPO), p.4). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa coherente verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift zijn uiteenlopende verklaringen in Bulgarije, Oostenrijk en België aangaande zijn naam en geboortedatum te vergoelijken door aan te voeren dat hij in andere landen geen correcte identiteitsgegevens heeft opgegeven om door te kunnen reizen, aangezien hij zich bij zijn broer in België wou voevoegen, en hij dus de Belgische asielinstanties niet doelbewust wou misleiden. Hij wijst er bovendien op dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS toegaf hierover incorrecte verklaringen te hebben afgelegd en hij zijn originele *taskara* neergelegde. Met dit betoog doet verzoeker echter niets af aan de verwachting dat hij met betrekking tot zijn naam en geboortedatum te allen tijde correcte en coherente verklaringen aflegt, waartoe verzoeker, gelet op zijn verklaringen in andere Europese landen, echter in gebreke blijft. Dat verzoeker thans zijn originele *taskara* neerlegt, is niet afdoend om de pertinente vaststelling dat zijn uiteenlopende verklaringen aangaande zijn identiteit afbreuk doen aan zijn algemene geloofwaardigheid, om te buigen.

Vervolgens dient de Raad samen met de commissaris-generaal vast te stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn werk als kok bij de lokale politie. Te dezen wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

“Zo kan er ten eerste geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw werk als kok bij de lokale politie. Uw verklaringen hierover bleken weinig consistent. Wanneer u werd gevraagd te vertellen over de redenen van uw vertrek, verklaarde u als kok te hebben gewerkt in een controlepost (NPO, p.10). Na vier maanden werd u officieel aangeworven en kreeg u documenten. Tien à vijftien dagen later was u in de bazaar toen er mensen op motorfietsen kogels op u afvuurden. U verliet kort hierna het land (ibid.). Wat later vertelde u dan weer tot uw 14 à 15 jaar naar school geweest te zijn, zo'n zeven à acht maanden thuis te hebben gezeten en dan te zijn begonnen werken als kok (ibid.). (...) Wanneer u dan nog wat later werd gevraagd wanneer u precies gestart bent met uw job als kok, antwoordde u dat u minderjarig was toen u begon te werken als kok (NPO, p.15). Gevraagd hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan dit dan was, antwoordde u in 2018 of 2019 te zijn begonnen met werken (ibid.). Gevraagd hoelang u dan hebt gewerkt als kok, antwoordde u ongeveer drie à drieënhalve jaar. Hierover doorgevraagd, zei u dat u minderjarig was toen u startte met de job en dat wanneer u volwassen werd, de commandant u vertelde dat u officieel de job zou krijgen (ibid.). Geconfronteerd met het feit dat u eerder zei na vier maanden officieel te zijn aangeworven en dan de documenten kreeg en tien à vijftien dagen later werd aangevallen, antwoordde u al een lange tijd bij hen geweest te zijn voor u de officiële job kreeg en heel jong geweest te zijn toen u begon (ibid.). Het is opvallend dat u aan de ene kant verklaart erg jong geweest te zijn, u zei namelijk 14 à 15 jaar geweest te zijn toen u stopte met school en na zo'n zeven à acht maanden te zijn beginnen werken, maar dan aan de andere kant verklaart te zijn begonnen in 2018 à 2019 of zo'n drie tot drieënhalve jaar voor uw vertrek, toen u zo'n 17 à 18 jaar oud was (NPO, p.10 en NPO, p.15). Ook opmerkelijk is dat u verklaarde officieel de job te hebben gekregen zodra u volwassen werd en u kort hierna werd beschoten (ibid.). Volgens uw verklaringen bent u geboren in 2001 en vertrok u op 15 mei 2021, dat u dus net volwassen was bij uw vertrek is weinig geloofwaardig.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij nooit gelet heeft op de precieze startdatum van zijn job als kok, en enkel een schatting heeft gemaakt. De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen over dit aspect dermate uiteenlopen en verzoeker zelfs niet op enkele jaren nauwkeurig kan aanduiden wanneer hij gestart zou zijn als kok, daar hij eerst verklaart gestart te zijn als veertien- of vijftienjarige en nadien stelt dat hij in 2018 of 2019 startte, toen hij reeds zeventien à achttien jaar oud zou zijn geweest. Evenmin blijkt verzoeker duidelijk te kunnen maken hoelang hij als kok voor de lokale politie heeft gewerkt, aangezien hij eerst stelt na vier maanden officieel aangesteld te zijn, waarna hij enkele dagen later beschoten zou zijn, en nadien stelt dat hij na drie à drieënhalf jaar officieel werd aangesteld (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 15). Door verder louter te stellen dat het enige dat hij zeker weet is dat hij als minderjarige begon als kok bij de controlepost, slaagt verzoeker er niet in duidelijkheid te scheppen over de duur van deze tewerkstelling, noch over het tijdstip waarop hij begon te werken als kok voor de controlepost, respectievelijk er officieel werd aangesteld. De Raad merkt op dat verzoekers job als kok bij de controlepost volgens zijn verklaringen de oorzaak is van zijn problemen met de taliban, en dus een kernelement uitmaakt van zijn relaas. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij hierover correcte en coherente verklaringen aflegt, waartoe hij, gelet op het bovenstaande, in gebreke blijft.

Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"Ook dient nog opgemerkt dat u in eerste instantie expliciet verklaarde dat u zelf reeds in de controlepost werkzaam was toen de taliban de deur van uw huis in brand staken (NPO, p. 19). Volgens uw daaropvolgende verklaringen vond het incident echter plaats wanneer R(...) nog in Afghanistan verbleef, wat betekent dat dit voorval moet gebeurd zijn voor september 2015 (NPO, p.19). Ook uit de verklaringen van uw broer blijkt dat dit incident kort voor zijn vertrek plaatsvond (zie blauwe map; notities persoonlijk onderhoud CGVS broer d.d. 12.07.2016 (verder NPO broer), p.21-23). Geconfronteerd met het feit dat uw broer al bijna negen jaar uit Afghanistan is vertrokken en dit dus niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen, antwoordde u dat u toen wel bij de controlepost 'was', maar niet officieel (NPO, p.19). Er dient geconcludeerd te worden dat u zeer inconsistente verklaringen aflegde omtrent kernaspecten van uw tewerkstelling zoals de start en de duur. Ook dient er op gewezen te worden dat u initieel verklaarde vier maanden te hebben gewerkt alvorens u officieel werd aangeworven en u kort erna, tien à vijftien dagen later, het land verliet. Dat u dan later plots verklaart er drie à drieënhalf jaar te hebben gewerkt en dit nog wat later nogmaals aanpast en verklaart dat u er al werkte sinds 2014-2015, toen u dus 13 à 14 jaar oud was, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Ook dient nog opgemerkt dat uw broer R(...) niets over uw tewerkstelling bij de overheid vertelde tijdens zijn interview op het CGVS in juli 2016 (NPO broer, p.1-28). Hij vermeldde enkel dat u ten tijde van het interview naar school ging (NPO broer, p.6). Het geheel aan bovenstaande vaststellingen zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk als kok sterk op de helling."

Verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe *post factum* te beweren dat hij nog naar school ging en nog niet werkzaam was als kok toen de taliban de deur van zijn huis in brand staken. Verzoeker slaagt er echter niet in bovenstaande tegenstrijdigheden te verklaren door nog een andere versie van de feiten naar voren te schuiven, doch wentelt zich verder in onsamenhangende verklaringen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om zijn verklaringen *in concreto* aannemelijk te maken en dat van hem dan ook mag worden verwacht dat hij de inconsistenties en vaagheden in zijn verklaringen waarop in de bestreden beslissing concreet wordt gewezen op overtuigende wijze weerlegt dan wel hiervoor een afdoende uitleg of verklaring verschaft. Gelet op het voorgaande, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Voorts wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op volgende inconsistenties in verzoekers verklaringen:

"Verder legde u inconsistente verklaringen af omtrent de controleposten in uw regio. Zo werd u in het begin gevraagd te vertellen over de overheidsaanwezigheid in uw regio. U zei hierover dat de overheid enkel macht hadden in het districtshuis en dit altijd zo was (NPO, p.7). Gevraagd hoe de overheid dan macht had in het districtshuis, legde u uit dat ze meestal daar verbleven en er één jaar voor de val van de overheid enkele controleposten werden gemaakt op bepaalde wegen, zoals Khakhi Kandeï, Ukda Ugundei, Cheicho en Zakhil (NPO, p.8). Wanneer u dan werd gevraagd te bevestigen dat er in uw dichte omgeving enkel overheid in het districtshuis aanwezig was, antwoordde u instemmend (ibid.). Het is dan ook opvallend dat u wat later verklaarde dat de controlepost waar u werkte zich boven het districtshuis op de weg naar uw dorp, Golahi, bevond (NPO, p.16). Gevraagd waarom u dit daarnet niet vermeld had, antwoordde u naast de kwestie en zei u dat dit dichterbij de bazaar was (ibid.). De vaststelling dat u eerst stellig verklaarde dat er geen overheidsaanwezigheid was in uw regio, enkel in het districtshuis, om dan later te vertellen dat u lange tijd werkte in een controlepost op de weg tussen de bazaar en uw dorp doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk."

Daarenboven legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw collega's. Zo vertelde u in het begin van het persoonlijk onderhoud dat u documenten had ontvangen van B(...) G(...), een vriend en collega waarmee u samenwerkte (NPO, p.3). Wanneer u wat later vragen werden gesteld omtrent uw collega's, legde u uit dat er

zeven personen in de controlepost werkten (NPO, p.17). U nam er een door u voorgelegde groepsfoto bij (stuk 5/1, zie groene map) en vernoemde S(...), uw commandant, drie van uw collega's R(...), S(...) en K(...), en uzelf. Over vier anderen zei u dat ze vrienden van de commandant waren en ze van ergens anders waren (ibid.). Wanneer er dan wat later werd gevraagd waarom B(...) G(...) niet op de foto staat, zei u plots dat hij er wel op staat en duidde u hem aan (NPO, p.18). Gevraagd waarom u dat daarnet dan niet zei, antwoordde u hem wel te hebben vermeld (ibid.). Door zonder meer te ontkennen hem niet te hebben vermeld, slaagt u er niet in om deze vastgestelde inconsistentie op te heffen. Het is dan ook zeer opvallend dat u uw goede vriend en collega B(...) G(...) niet vermeldde wanneer u gevraagd werd over uw collega's en de personen op de foto. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat betreft de groepsfoto dient nog opgemerkt dat deze overigens duidelijk bewerkt blijkt te zijn. Door een groot verschil in lichtinval en plaatsing van het gezicht op de foto, wordt opgemerkt dat deze foto vervalst is. Door een frauduleuze foto voor te leggen worden uw verklaringen omtrent uw werk als kok in een controlepost op ernstige wijze aangetast. Hieruit blijkt namelijk dat u op intentionele wijze heeft getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden, wat uw gehele geloofwaardigheid verder onderuit haalt. Wat betreft de andere foto (stuk 5/2, zie groene map) dient opgemerkt dat op basis van deze foto op geen enkele manier kan worden vastgesteld dat u gewerkt hebt met de lokale politie. Op de foto staan met iemand van de overheid zegt namelijk niets over uw eigen tewerkstelling. Bovendien kan aan privé-foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Verder dient nog opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u werkzoekende was toen u gevraagd werd naar uw beroep in uw land van herkomst (zie verklaring DVZ, vraag 12). U voegde weliswaar toe dat u door de lokale politie gerekruteerd was, maar dat dit door een aanval op u niet doorging (ibid.), hetgeen strijdig is met uw eerdere verklaringen over uw werkzaamheden. Hiermee geconfronteerd op het CGVS, zei u dat dit klopt omdat de commandant de kaarten voor u had laten maken en u hierna werd beschoten en bent vertrokken (NPO, p.15). Gewezen op het feit dat u op het CGVS verklaarde drie jaar te hebben gewerkt als kok voor de lokale politie en het dus niet logisch is om te stellen dat u werkzoekende was in Afghanistan en dat uw aanwerving door de lokale politie niet is doorgegaan, zei u dat u niet officieel bent begonnen als lid van de lokale politie maar dat u daarvoor wel kok bij hen was (NPO, p.16). Dat u bij de DVZ niet aangaf lange tijd als kok te hebben gewerkt in een controlepost van de lokale politie doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover."

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven, die deugdelijk en pertinent zijn, aan de hand van concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. Verzoeker meent in zijn verzoekschrift dat er verwarring is ontstaan tussen zijn werk als kok en als officieel lid van de politie en herhaalt begonnen te zijn als kok bij de lokale politie toen hij nog minderjarig was en nadien officieel als lid van de lokale politie aangesteld te zijn geweest. Verzoeker herhaalt hiermee louter zijn voorgaande verklaringen, maar blijft in gebreke te verduidelijken waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde werkloos te zijn, als hij al enkele maanden, dan wel al enkele jaren, al dan niet officieel, als kok werkzaam was bij de politie. Evenmin schept verzoeker duidelijkheid in zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande de aanwezigheid van de overheid in zijn regio en zijn collega's. De hoger weergegeven motieven dienaangaande vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker geheel ongemoeid gelaten, zodat deze motieven onverminderd overeind blijven.

Voorts stelt de Raad vast dat de certificaten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn werk bij de lokale politie inhoudelijk weinig steek houden, daar twee certificaten betrekking blijken te hebben op een opleiding die verzoeker gevolgd zou hebben en verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen enkele opleiding gevolgd te hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Bovendien blijkt de opleiding een vierweekse politiecursus, die vreemd genoeg over de loop van zes maanden zou zijn gehouden, te betreffen en dus geen opleiding tot kok. Verder wordt in één van de certificaten uitdrukkelijk verwezen naar de door verzoeker geleverde bijdrage tot de veiligheid van de gemeenschap, wat maar moeilijk te verenigen valt met verzoekers functie als kok (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 4). In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift deze inhoudelijke anomalieën toeschrijft aan het feit "*dat de organisatie van Afghaanse overheidsinstellingen en zeker de Afghaanse lokale politie niet te vergelijken is met instellingen in België*" en poneert dat, omdat hij in de praktijk niet echt werd aangenomen als politieagent, de commandant hier vermoedelijk niet veel aandacht aan besteedde, beperkt hij zich tot blote beweringen die verder geen afbreuk doen aan de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet in staat bleek de inhoud van de door hem voorgelegde documenten toe te lichten, zoals van hem nochtans mag worden verwacht (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Dat verzoeker "*op een aannemelijke manier uitgelegd (heeft) hoe [hij zijn] werk als kok uitvoerde*", zoals hij aanstipt in zijn verzoekschrift, doet hieraan evenmin afbreuk.

Bovendien zijn alle door verzoeker neerlegde documenten, met uitzondering van zijn *taskara*, kopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte

bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten vindt voorts steun in objectieve informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*”, 14 januari 2021 (update)).

Wat betreft verzoekers badge en bankkaart (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 2 en 3), benadrukt de Raad dat deze stukken dienen deel uit te maken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling en te worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat deze stukken, met hun beperkte relatieve bewijswaarde, gelet op voormelde objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier, niet opwegen tegen verzoekers onaannemelijke verklaringen aangaande zijn tewerkstelling als kok bij de lokale politie, zodat deze stukken niet kunnen volstaan om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Nu verzoeker in gebreke blijft zijn tewerkstelling als kok bij de lokale politie *in concreto* aannemelijk te maken, kan logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaring te zijn beschoten door mensen op motorfietsen omwille van zijn job.

De Raad merkt verder op dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing, waar de commissaris-generaal overweegt dat (i) het geenszins aannemelijk is dat de taliban pas op de hoogte waren van zijn werk bij de lokale politie zodra hij de officiële documenten ontvangen had en (ii) er niet geloofd kan worden dat verzoekers andere broer E. actief was bij de politie en vermist geraakte na de machtsvername, geheel ongemoeid laat. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat wordt erkend dat zijn broer R. voor de voormalige overheid heeft gewerkt en verwijst hij naar de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023. Hij stelt dat hieruit blijkt dat “*de (familie)leden van voormalige leden van het Afghaans leger/mensen die voor de vorige overheid hebben gewerkt weldegelijk een groot risico lopen in Afghanistan*”. Zoals verder in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat familieleden van personen die tot de *Afghan National Security Forces* (hierna: ANSF) behoorden, in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar een persoon met dit profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die ervoor zorgen dat de taliban wraak willen nemen. Verzoeker haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden gewezen op het volgende:

“Bovendien verklaarde uw broer R(...) op het CGVS dat hij geregeld contact had met jullie broer E(...) en hij in deze gesprekken vroeg hoe de situatie daar was (NPO broer, p.8). E(...) vertelde uw broer dat alles goed met jullie ging (ibid.). Verder verklaarde R(...) stellig dat u en uw familie werden bedreigd en gevisieerd omwille van zijn job voor de overheid en dat de situatie destijds veranderd was aangezien hij er niet meer was (NPO broer, p.25). Hij voegde hier nog aan toe dat doordat hij vertrokken was en gestopt was met de job, de zaak daarmee opgelost was en jullie met rust werden gelaten (ibid.). U maakt dus niet aannemelijk dat u in Afghanistan problemen zou kennen omwille van het werk van uw broer of neef. Hierboven werd reeds uitgebreid aangetoond dat u uw persoonlijke problemen met de taliban niet geloofwaardig maakt.

Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Hierboven werd reeds aangetoond dat u niet aannemelijk maakte dat uw broer E(...) na de machtsvername verdwenen is. Ook legde u inconsistente verklaringen af over de vervolgingsfeiten jegens de rest van uw familie. Zo zei u in het begin van het interview op het CGVS dat de taliban vijf à zes maanden na de val van de overheid een inval in uw huis hadden gepleegd en hierbij documenten hadden meegenomen (NPO, p.3). Wanneer er op het einde van het interview vragen werden gesteld omtrent de feiten die zich na uw vertrek hebben afgespeeld, legde u uit dat de taliban twee à drie keer naar uw huis zijn gegaan en vragen stelden omtrent u en uw broers (NPO, p.21). Gevraagd wanneer de laatste keer was, antwoordde u dat dat drie maanden na de val van de overheid was (ibid.). Dat u op dat moment niet vermeldt dat de taliban nog een inval hebben gepleegd vijf à zes maanden na de machtsvername is zeer opvallend. Uw verklaringen hierover getuigen van weinig consistentie. Er kan dan ook geen geloof aan gehecht worden. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.”

Verzoeker laat bovenstaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, geheel ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Met de loutere verwijzing naar voormelde algemene informatie doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente overweging van de commissaris-generaal dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet wijzigen. Verzoekers *taskara*, zijn paspoort en de *taskara* van zijn neef N. kunnen dienen ter staving van hun identiteit en herkomst, maar bewijzen de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban niet (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1, 12 en 13). De werkdocumenten van verzoekers neven S. en N. en van zijn broer R. en de foto's van zijn broer en neven tijdens hun werk, bevatten louter informatie over hun werkzaamheden, die *in casu* niet hoeven te worden betwist (*Ibid.*, nrs. 6-11 en 14).

Wat betreft het arrestatiebevel waarvan verzoeker een fotokopie heeft bijgebracht middels zijn aanvullende nota neergelegd op 4 oktober 2024 en waarmee hij wenst aan te tonen dat hij nog steeds door de taliban wordt gezocht, dient te worden herhaald dat documenten dienen deel uit te maken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling en te worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. In acht genomen dat verzoeker geen origineel arrestatiebevel bijbrengt maar slechts een fotokopie daarvan en dat uit voormelde objectieve informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt, kan aan dit stuk slechts een uiterst beperkte bewijswaarde worden verleend, waardoor het niet opweegt tegen het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende om, in navolging van de commissaris-generaal, te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van problemen met de taliban als gevolg van het feit dat hij als kok bij een controlepost van de lokale politie gewerkt zou hebben.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij bijna twee jaar in België is en stelt hij volledig verwesterd te zijn. Hij meent voorts dat er in zijn hoofde een reëel gevaar bestaat voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice*”).

in the *Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, "*Afghanistan Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, "*Afghanistan Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben

talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling

op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

In casu merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen ongeveer dertien maanden heeft gedaan over zijn reis van Afghanistan naar België (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 42) en dat hij bij aankomst, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum, eenentwintig jaar oud was, wat betekent dat verzoeker reeds twintig jaar oud was bij vertrek. Derhalve moet worden aangenomen dat hij een belangrijk deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en dat hij er al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen bij vertrek. Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Er kan bovendien worden van uitgegaan dat verzoeker in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt, daar zijn ouders en zussen nog steeds in hun dorp in de provincie Nangarhar wonen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5; AD, stuk 7, Verklaring DVZ, vraag 19). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe en verklaart soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4; AD, stuk 7, Verklaring DVZ, vraag 9).

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan twee jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift weliswaar dat hij "*volledig verwesterd*" is, maar laat na deze blote bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Verzoeker beweert tevens volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de westerse waarden te delen, maar concretiseert dit summiere betoog niet, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Deze niet gespecificeerde integratie mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Met zijn summiere betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld, waar hij thans nog over een netwerk beschikt, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige, een afvallige, een spion of een verrader.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

Waar verzoeker citeert uit de arresten van de Raad met nummers 245 004 en 270 813 van respectievelijk 27 november 2020 en 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts betwisten de commissaris-generaal noch de Raad dat de machtsovername door de taliban in augustus 2021 een "*nieuw element*" vormt, in de zin dat de situatie in Afghanistan hierdoor fundamenteel gewijzigd is en dit mogelijks een impact kan hebben op de nood aan internationale bescherming. Verzoeker toont evenwel niet aan dat met deze machtsovername *in casu* geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker na de machtsovername, met name op 12 januari 2024, werd gehoord op de zetel van het CGVS en dat hij daar de gelegenheid heeft gehad om de redenen aan te halen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en tevens de impact van de machtsovername op zijn persoonlijke situatie bij terugkeer te duiden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van

het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3 Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kaboel en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de-facto militaire troepen of de de-factopolitiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN acht ISKP-aanslagen in drie provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri en twee aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) ten opzichte van 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 7).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers”, en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI “*Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kaboel is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 113; COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van “aanvallen tegen burgers” worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de-factoregering. Verder worden in Kaboel dertig burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de-factoregering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “explosies/geweld op afstand”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (‘*Explosive remnants*’) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092

mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “gevechten”, 33 als “explosies/geweld op afstand” en 105 als “geweld tegen burgers” (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met vijftien burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en elf gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert tien van zulke incidenten, waarbij dertien burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP acht incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval zeven doden en één gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en dertig gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker dat de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022 en de rapporten van EASO over de veiligheidssituatie in Afghanistan waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing zelf aangeven dat in de onderzoeksperiode “*nog geen duidelijke cijfers (...) gekend waren*” over de situatie van verwesterde Afghanen die terugkeren, doet hierover niet anders denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker “*uiterst subsidiair*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT